

Rühka ja Veller istuvad pargipingil. Rühka köhib.

RÜHKA: Jah, härra Veller, see etendus on nüüd antud ja minu süda rahul. Paljudele meeldis, üks pritsimees ütles, et ta oli isegi nutnud. Mis võib olla ilusam ja tänuväärsem kui pakkuda inimestele ühte harrast hetke? Ma olen tõesti rõõmus, kui see mul õnnestus. Ajalehes sain ma muidugi kurjustada, härra Karl Menning ise võttis sõna ja pahandas, et sellise keskpärase näitemänguga publiku ette tullakse ja inimeste aega raisatakse. Palus minusugustel inimestel teatrist üldse eemal hoida, sest isegi saabaste lappimisega ei saa igaüks hakkama, ka seda peab esmalt õppima või siis töö kogenud kingsepa hoolde usaldama. Mis siis veel kunsti tegemisest rääkida, ka seda tehku õppinud inimesed, mitte harrastajad tänavalt. Eks see on õige küll, ma tunnen ise ka, et ega mul suurt annet pole, aga tahtmine on kole suur. Nii kahju on oma elu kusagil kontoris mööda saata, hing ihkab midagi suurt ja ilusat. Kehvasti küll, et ma härra Menningut pahandasin, tema on suur lavastaja, teda häirib loomulikult, kui minusugused asjaarmastajad jalus tolknevad. Aga mis teha, kuidagi ei suuda oma näppe eemal hoida. Meie oleme teiega selles mõttes sarnased, härra Veller, et me mõlemad tahame kangesti kunsti näpuga katsuda. Ainult näpuga, mitte enam, rohkemaks pole meil julgustki – kus sa sellega, meie ju tegelikult teame oma kohta, see asub seinä ääres, seal on meie plats, kust me tohime püünel toimuvat imetleda. Aga kaua sa kannatad nurgas seista, niisugune tahtmine tuleb peale, niisugune soov kasvõi ainult näpuga õrnalt-õrnalt üle kunsti kumeruste libistada – aga sedagi pannakse meile pahaks. Noh, mis parata. Ega meilt seda väikest rõõmu keegi enam ära võtta ei saa, kurjustatagu pealegi ajalehes. Midagi oleme meiegi teinud!

Andrus Kivirähk „Adolf Rühka lühikene elu“